

Gudaktighetens hemlighet

Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: ”Han som blev uppenbarad i köttet rättfärdigad i Anden sedd av änglar predikad bland hedningar trodd i världen upptagen i härligheten.” 1 Tim. 3:16

Det är ingen hemlighet att julen firas till minne av Jesu födelse. Den av änglar, herdar och vise män uppmärksammade nedkomsten går inte att radera bort från historiens blad. Fortfarande kräver den allas uppmärksamhet och allas erkännande.

Men för många är det ännu fördolt att ”Han som blev uppenbarad i köttet” var Gud själv. Ty julens stora under består i det ofattbara att Gud, den allsmäktige, förenar sig med mänskligt kött och blod och låter sig födas och vårdas som ett litet hjälplöst barn. ”Han är Messias, Herren” förkunnade ängeln för de förskräckta herdarna.

Guds Son har blivit människa utan att upphöra att vara verklig Gud. Det är detta oerhörda under som måste predikas och vara i centrum i allt kristet julfirande. Där inte denna hemlighet avslöjas i kyrkorna råder hedendom och mörker hur vackert och stämningsfullt man än talar om Guds kärlek.

Men det som skedde i Betlehem får inte skiljas från det som längre fram i tiden utspelade sig på Golgata.

Ty barnet växte upp för att på korset ta över våra synders börda och försona oss med Gud. Och just häri ligger gudaktighetens hemlighet – inte i våra prestationer och andliga övningar utan i gudamänniskan Jesus och hans gärningar. ”Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det

den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet” Rom. 8:3.

Så rymmer barnet i krubban gudaktighetens hela hemlighet. Låt oss aldrig upphöra att begrunda denna underbara hemlighet som kan göra ogudaktiga rättfärdiga och skänka dem den ”frid på jorden” som änglarna sjöng om den första julnatten.

*Och vore ej det barnet fött
förtappat bleve då allt kött
Nu frälsning bjuds åt alla.* Sv. ps. 60:1

S. B.

[[Lutheranen 5/1977](#)]

Simeons lovsång

Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid efter ditt ord, ty mina ögon hava sett din frälsning, vilken du har berett till att skådas av alla folk: ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet som skall givas åt ditt folk Israel. Luk. 2:29-32.

Det står att Simeon var en rättfärdig och from man, som väntade på Israels tröst. Vad menas med detta? Jo, hela Gamla Testamentet kan sägas vara ett enda stort löfte om den kommande Messias, Frälsaren, och de som verkligen höll sig till Guds Ord väntade ivrigt på att Han skulle komma. Redan samma dag som syndafallet skedde genom ormen, dvs. djävulen, gav Gud löftet om en Befriare: Kvinnans säd, som skulle söndertrampa ormens huvud (1 Mos. 3:15). Profeten Jesaja talade genom den helige Andes ingivelse på följande sätt om honom: ”Ett barn varder oss fött, en son blir oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila, och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste” (Jes. 9:6). Och längre fram säger samme profet om denne Messias: ”Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten var lagd på honom, för att vi

skulle få frid, och genom hans sår blir vi helade” (53:5).
Genom Messias skulle verkligen en stor och underbar tröst komma till Israel, jag till hela världen.

Det står att den helige Ande var över Simeon. Detta berodde på att Simeon gav akt på Ordet och förtröstade på dess löften. Ty det är en fast och vise sanning i hela Skriften att Gud ger sin helige Ande just genom Ordet, både det skrivna och det förkunnade. Detta gäller än i dag. Vi måste gå tillbaka till det gamla och pålitliga gudsordet och lyssna på allt vad det säger för att vi skall kunna få Anden och så få del av Israels sanna tröst som är Kristus. Simeon fick en särskild uppenbarelse av Guds Ande: han skulle inte dö förrän han hade fått se Herrens Smorde. Och han fick verkligen se Honom som Gud utlovat genom alla profeterna.

För de flesta judarna var det inget märkligt som skedde i Jerusalems tempel denna dag. I vimlet av folk och djur kom det ett fattigt par med sin lille förstfödde pojke och offrade ett par duvor på altaret. Helst skulle man offra ett lamm och en duva, men de som inte hade råd fick istället ta två duvor. Folket runtomkring lade säkert inte ens märke till Josef och Maria, ty det fanns många rika och mäktiga och betydelsefulla personer att titta på och beundra eller avundas. Vi vet ju, att judarna väntade Messias som en stor och mäktig konung, och det var självklart att t.ex. de vise männen först vände sig till Herodes palats. Vem skulle kunna tro att Gud utvalt några fattiga, oansenliga människor, som måste bo i ett stall?

Men Guds Ande handlar inte efter människors tankar. Anden visade Simeon till det lilla Jesusbarnet, och Simeon lyssnade på Guds Ande. Så vill också Anden föra alla människor till detta barn, som är världens Frälsare. Lägga märke till vilken underbar lovsång det blir i Simeons hjärta och mun, när han får möta Jesus: ”Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid, efter ditt ord...” Det finns någonting som är viktigare än allt det goda i denna världen, viktigare än pengar och ägodelar, framgång, ära och jordisk lycka. Det är friden med Gud.

Ingen människa kan dö salig om hon inte har fått ta emot Guds frid genom Jesus Kristus. Det kommer då istället att bli ett fasansfullt uppvaknande på den andra sidan, men då för sent. Lycklig är den människa, som i dagsöker friden med Gud genom Ordet. Ty Ordet vittnar om Jesus och allt vad han har gjort. Han har söndertrampat ormens huvud. Han är Underbar i råd, Veldig Gud. Han har blivit sargad för våra överträdelsers skull och burit straffet, så att vi blir frikända och saliga. Simeon jublade över att han fick se Guds frälsning i kroppslig gestalt, det lilla barnet som var och är sann Gud. Simeon förstod att Jesusbarnet var hela världens Frälsare: ”vilken du har berett till att skådas av alla folk”. Simeon trodde Ordet och jublade över de många folk han liksom såg för sin inre syn samlas och knäböja inför barnet. Ordet gav honom denna orubbliga visshet: detta är sant och visst. Det som är ringa och oansenligt inför människor är stort och betydelsefullt inför Gud. Så måste också vi räkna idag. Bibelns evangelium har alltid blivit undanträngt av sådant som betyder något bland människorna. Några få bibeltroende människor som samlas och tillber Jesus där han kommer i Ordet och Sakramenten betyder ingenting, menar man. Och det är sant att vi människor inte betyder någonting. Men om det verkligen är Kristus, Gud själv, vi samlas kring, då betyder Han någonting som är så stort och underbart att vi inte till fullo kan fatta det här på jorden. Ty Han är det sanna ljuset som lyser för oss hedningar i alla länder dit evangelium kommer. Han är Israels sanna härlighet.

S. J. (S. Rydh)

[^]

